

**Brev till Sophie Elkan från Selma
Lagerlöf: 1902-1904 : L 84:1 - 53**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

754.

Järnkärlan.

Min kärn älskade vän.

Jag afundas dig alltid, att du kan
tala, då du blir upprörd. Men efter
som jag blir så förstummad, så
gråter sitter mig i halsen, så vill
jag nu genast säga till henne för att
säga dig, att hvad jag nu idag kunde
allt inte var någon särskild offer
att ha fått vara med om en egen
situation bara ett stort bekymmer offer
ett dina nervor äro så svaga, så
att du går dig lifvet så tungt och
får lidit så mycket. Får i världen

tyckte jag, att jag verkade som ett
stort, nervstillande medel, och jag
var inte så litet stolt däröfver, men
nu är det som vore min kraft
borta och jag drager till föga mer
än ett grått med dig. Det är ett
stort fiasco. — Jag Run nu här
jag sätter ej klart in, hurudan fram-
tichten skall bli för oss, men det
känner så föga till ett grabbla öfver
sådant i en värld, där så föga blir sådant
som man väntar det, och i andra riktning,
så vill jag ej tro att i två fina och goda
människor, som älska hvarandra
skola kunna gå igenom afven ett
sådant här delprof. Och hvad som
skall hjälpa dig och mig, det blir

väl den stora, kärliga bok, som
blir en hel värld af arbete och studier
och som väl nu snart börjar taga
huden om mig själf och befua sitt
egit lif. Bara det Runner, blir jag
ej rött för dig, vårt arbete är tungt,
men det är dock söngefördruende och
intresserande som intet annat. Alla
andra, de flesta åtminstone Runna
ta mig sorg med in i sitt arbete, men
vårt flyttar oss bort till en annan
värld, tvingar oss att befua andra män-
niskors lif. Därför passar det dig
bättre än något annat, och du skall nog
snart Runna åter till den tanken att
~~det~~ ^{arbetet} är min egen lön, att boken Runner
att röna frumysing, det är alldeles

viset, det tror jag förutspå dig
säkrare än för något annat verk
men det har du inte att tänka på ännu,
nu måste du gå så upp i ditt verk, att
du helt glömmen publikan. En stor trygg-
het och säkerhet tycker jag ligger däri
att du nu är inne på samma geure
däri du varit din största frimf,
jag menar, att du nu gör hvad
folk vill, att du skall göra.

Jag vill däremot alls ej skrifva
om nådane saker som att du
förlorat din ställning och dy-
ligt, du förklarar väl att nådant
endast kommer sig af en modigt
fysik, nådane som beror af
öfveranstämning, dåligt ^{nåder} ~~teft~~

samt af vinstelsen i ett land, stört
hvarken mat eller luft gagnar dig.
För den där själfundersökningen
behöfs ingenting annat än bättre
fysiska krafter och sådana skaf-
far du dig nog på ett eller
annat sätt.

Om skall jag bara svara
på en sak, så jag du sabb
i minne och sedan sluta. Jag
skulle ha tackat dig mycket
snarare och tackat för samma
mer, om du hade låtit mig
vara i fred och ej närmat mig
att gråta i går natt. Så är jag
reut en förlovad människa, men
du får i tro, att jag för några

härda stunder glömmes all
din Rättfärdighet och all din
stons omsorg om mig och all
oskattbar hjälp i arbetet. De
goda dagarna ha väl ändå va-
rit de ofvermåttade för oss båda
jag tror g, att detta för några
år är en någorlunda sällsynt, som
han drömt mig, men min kärlek
hos du är alltid den, som ger
mig mer glädje än någon
annan, försök nu att glömmas
all sorg jag gjort dig.
Du helar väl de dina
hjärtligt från mig. De ha
 varit mycket söt.

Din Lelma,

Om Korrekturen, sedan stann
jag tänka allvarigt på min bok.

